

Sean, který je šťastný, protože dělá šťastnými lidi kolem sebe

V Corku, druhém největším městě Irska, žije Sean – milý, usměvavý a velice společenský pán, který je zářným příkladem toho, že praví gentlemani dosud nevyumřeli. Pokud jste žena a jdete s ním na jeho oblíbenou procházku městem, rychle pochopíte, že jste v bezpečí. Nejen že bude chtít jít vždy po vnější straně chodníku, ale přecházet silnici, kde jezdí auta opačně, než jste zvyklá, je v jeho přítomnosti radost. S každým čtvrtým člověkem se přitom pozdraví či kývne na projíždějícího známého. Jako muž s ním můžete probrat novinky ve sportu, zvláštní pozornost přitom bude věnovat fotbalu, a můžete si být jisti, že konverzaci zakončíte vtípkem. Ne vždy však bylo se Seanem tak veselo...

Vyrůstal v menším domku s rodiči a o pět let starší sestrou. „*Jako dítě jsem byl rozmazlený fracek,*“ vzpomíná Sean. V osmi letech hrál poprvé automaty a v sedmnácti už s tím neuměl přestat. Jeho dospívání

doprovázely časté návštěvy disco klubů a bujaré oslavy, kde začal nacházet zálibu v kouření a pití alkoholu. Z ochutnávání alkoholu se stala závislost, jež se na něj spolu s hraním na automatech a sázením pověsila jako těžké závaží. V produktivním věku vystřídal mnoho zaměstnání, pracoval jako dělník ve výrobě obuvi, rozvozce potravin a nejráději vzpomíná na letní brigády strávené na turistické lodi, kde si vydělával jako číšník, pomocná síla v kuchyni, recepční, prostě kde ho bylo potřeba. Kromě této brigády ovšem všechna zaměstnání vinou závislosti ztrácel. A nejenom to. Dodnes ho mrzí rozchod s krásnou blondátou kadeřnicí, kterou miloval a díky které se snažil přestat pít... Po rocích bujarého mládí se v 36 letech seznámil s Filomenou a za půl roku nato slavili velikou svatbu, na kterou se dlouho vzpomínalo. Po pětadvaceti letech pěkného manželství ale Filomena zemřela a Seanovi se rozsypal svět jako domeček z karet. Přišel o manželku, nedávno předtím o oba rodiče, měl přetřhaný vztah se sestrou. Začal zase více pít a spolu se závislostí na alkoholu zesílilo i gamblerství. Ocitl se na ulici. „*Tenkrát jsem ztratil všechno a neměl jsem pro co žít,*“ vzpomíná Sean.

Pomocnou ruku mu podala nezisková organizace Cork Simon Community, starající se o lidi bez domova. Po prvním kontaktu v denním centru se po pár letech dostal až do služby Vysoce podporovaného bydlení, kde má dobře nakročeno k úplnému osamostatnění. Ptáte se, jak to dokázal? V první řadě to byli zejména jeho klíčoví pracovníci, díky nimž si uvědomil, že přestože se musí vyrovnávat s velkým balíkem problémů, stále jsou zde věci, které jej baví, které pro něj mají smysl a které má rád – jako je fotbal, procházky, a obnovený vztah se sestrou, synovci a neteří. A přestože ví o svých špatných stránkách, vnímá se jako cenný a ceněný. A to je také důvod proč dnes Sean může říci: „*Jsem šťastný, protože dělám lidi kolem sebe šťastnými.*“

Eliška FOLTÝNOVÁ (prosinec 2014)

Nezvladatelné dítě, nebo nemilující matka?

Malý Jakub asi nikdy nebude psát básně. Jeho životní příběh je vlastně hodně tvrdá próza, přestože má teprve šest let. Matka a posléze i pěstouni si ho berou k sobě a pak vracejí zpět do ústavů a psychiatrických léčeben, jako by byl nějaká věc, kterou lze bez problémů odložit.

Odebráním od matky Jakubův život začal, hned po porodu byl umístěn do Dětského kojeneckého ústavu v Kyjově. Nějakou dobu pak byl v pěstounské péči ve Strážnici, ale pěstouni jej bez vysvětlení vrátili zpět do ústavu. Pak o Jakuba projevila zájem jeho matka, která si ho vzala k sobě. Starost o Jakuba ale nezvládala a odvezla ho do psychiatrické léčebny ve Velké Bíteši.

Poté se Jakubova matka obrátila na Dětské centrum Zlín, zařízení pro děti vyžadující okamžitou pomoc. Jakub prý se nedá zvládat, napadá sourozence, provokuje a kouše, sebepoškozuje se, ubližuje zvířátkům. Psychologickou péči a spolupráci se sociální pracovníci na oddělení sociálně právní ochrany, kterou jí doporučili, ale nedodržovala, nechodila na schůzky. Říká, že je v těžké životní situaci, protože otec Jakuba je alkoholik.

Jenže všechno je tak trochu jinak. Jakub je na oddělení Dětského centra po celou dobu bezproblémový, bez potíží navazuje sociální kontakt, je spontánní, aktivně iniciativní, při hře má snahu zapojit i ostatní. Má velmi bujnou fantazii, především jej fascinuje svět plyšáků. S tetami vychází výborně, v jejich společnosti je spokojený a má je rád.

To vše se změní, pokud Jakuba navštíví matka. Pak začíná být podrážděný a agresivní. Matka Jakubovi nikdy neřekla, že ho má ráda, neobjala ho, ani když to udělal sám. Zdá se, jakoby ji k němu nepojilo vůbec žádné citové pouto. Je to zvláštní, protože o Jakubovy sourozence pečuje a poskytuje jim dobré zázemí. Můžeme jen hádat, co **způsobila****způsobilo**, že pro Jakuba nechce být milující mámou.

Matka nakonec souhlasila, aby si Jakub začal vytvářet vztah k dalším náhradním rodičům, kteří jej brzy odvezou do nového **ho** domova. A on bude mít konečně někoho, u něhož najde lásku, kterou potřebuje cítit každý z nás, a děti obzvlášť... A možná pak o této lásce složí i báseň, kterou jsem zatím napsala za něho.

Jakubova báseň

Kdybych mohl...

*Kdybych si mohl jako dítě vybrat,
mámu, které se chci narodit,
vím, že neváhal bych,
a řekl, že chci tu,
se kterou životem mohu šťastně jít,
se kterou mohu snít.
...A když by přišlo trápení,
neváhala by v noci bdít -
-ohlídala by před bubáky,
nedovolila jim, aby strašili,
ukázala by, že neklade si požadavky,
a že miluje mne nejen přechodně, na chvíli...*

Iveta HECLOVÁ (listopad 2014)

Paní Marienka - ve vlastním těle uvězněný anděl

Paní Marienka je andělem, zakletým ve vlastním těle. Znehybněla ji mozková příhoda, ještě ani neměla padesát. Je to už šest let, co se z usměvavé a čínorodé paní, která vždy ráda pomohla s jakoukoli prací, stal náhle a bez varování vězeň svého těla.

Osudným se jí stal 22. prosinec, kdy uklízela byt. Vidina požehnaných Vánoc se celé rodině rozplynula ve chvíli, kdy paní Marienku našli v koupelně v bezvědomí. Cévní mozkovou příhodu přežila, ale více než půl roku byla v bdělém komatu. Probrala se z něho díky vůli bojovat po pobytu v nemocnici a pak v hospici Matky Terezy v Bardejovské Nové Vsi. Hýbat se ale nemůže, je spastická a leží v křečovém stavu, který se na horních končetinách díky cílené a dlouhotrvající rehabilitaci pomalu, ale jistě zlepšuje.

Marienka je velice šikovná a snaživá, přesto je plně odkázána na péči ostatních lidí. Jídlo se jí podává přes katetr, zavedený přímo do žaludku. Největší oporou pro Marienku je rodina, hlavně manžel a mladší dcera, kteří za ní pravidelně přicházejí a tráví s ní každou volnou chvíli. Raduje se i ze své malé vnučky, která ji občas navštěvuje. Kromě rodiny je pro Marienku velkým vnitřním zdrojem síly víra.

Paní Marienka se nevzdává, pořád bojuje a raduje se z každého malého kroku vpřed. Působí na vás jako usměvavý anděl, jenž může být inspirací pro rodiny, které postihla podobná situace. Je to zvláštní paradox – přes její těžkou situaci jsem nezažila den, kdy by se v pokoji paní Marienky nerozsvítilo slunce.

Adéla GÁLOVÁ (listopad 2014)